

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: ریچارد د. وُلف*
برگردان از: آمادور نویدی
۲۵ اپریل ۲۰۲۰

ریچارد د. وُلف

سرمایه داری در سال ۲۰۲۰ باید نابود گردد

سرمایه داری در مبارزه با ویروس کرونا شکست خورده است

درحالی که اقتصادها از سقوط ناشی از بیماری مُسری ویروس کرونای جدید گیج شده و رنج می‌برند، دولت‌ها تقلا می‌کنند که سیستم سرمایه داری را حفظ و حمایت کنند. اما اگر ما سیستمی را که موجب این فروپاشی شده دوباره احیاء کنیم، باز هم سقوط خواهد کرد.

سیاست‌های فرومانده دولت‌های هراسان در پاسخ به تهدید ویروس کرونا درگیر پرداخت مبالغ هنگفتی پول به اقتصادهای ورشکسته شده اند. متخصصان و مقامات پولی پول می‌سازند و با نرخ سود بسیار پائین به کورپورات‌های بزرگ و به ویژه به بانک‌ها قرض می‌دهند: «تا آن‌ها را از بحران نجات دهند.» خزانه داران دولت مبالغ عظیم وام را

صرف اقتصاد ورشکسته ای می‌کنند تا به چیزی که آن‌ها تصور می‌کنند «به اقتصاد نرمال، ماقبل از ویروس» برگردند. رهبران سرمایه داری به دلیل اطاعت کورکورانه ایدئولوژیک خود به سیاست‌های شکست خورده روی آورده اند. مشکل سیاست‌هایی که به قصد بازگشت اقتصاد به آن چیزی که قبل از ویروس بود، اینست: سرمایه داری جهانی تا ۲۰۱۹ خودش یک دلیل و عامل اصلی سقوط در سال ۲۰۲۰ است. آثار زخم‌ها و شکاف‌های سرمایه داری از سقوط های سال‌های ۲۰۰۰ و ۲۰۰۹-۲۰۰۸ ترمیم نیافته است. سال‌ها نرخ سود پائین، کورپورات‌ها و دولت‌ها را قادر ساخته است که همه مشکلات خودشان را با قرض بی حد و حساب و با تقریباً قیمت نرخ بهره صفر «حل» کنند. کل پول‌های جدیدی که به اقتصادها توسط بانک‌های مرکزی واریز شد، در واقع منجر به تورم بی‌مناک گشته است، اما به طور عمده در بازارهای بورس قیمت‌های آن‌ها به طرز خطرناکی ماریپج و خیلی دور از ارزش‌ها و واقعیت‌های اساسی اقتصادی است. نابرابری درآمد و ثروت به اوج تاریخی رسیده است.

به طور خلاصه، سرمایه داری آسیب‌پذیری را در مقابل سقوط دیگری ایجاد کرده است که می‌تواند هر تعداد از محرک‌های احتمالی را رها سازد. محرک این‌بار نه دات. کام ذوب سال ۲۰۰۰ بود و نه ذوب ساب پرایم سال ۲۰۰۸-۲۰۰۹؛ این بار ویروس بود. و البته، ایدئولوژی جریان اصلی به تمرکز بر محرک نیاز دارد، نه آسیب‌پذیری. بدین‌جهت، هدف سیاست‌های جریان اصلی راه اندازی مجدد سرمایه داری ماقبل از ویروس است. حتی اگر آن‌ها «موفق» شوند، این ما را به سیستم سرمایه داری برمی‌گرداند که تراکم آسیب‌پذیری‌هایش بزودی دوباره باز هم از طریق محرک دیگری سقوط خواهد کرد.

در ارتباط با بیماری موری ویروس کرونا، من به انتقاد از سرمایه داری و آسیب‌پذیری که به چندین دلیل انباشته کرده است، متمرکز می‌شوم. ویروس‌ها جزئی از طبیعت اند. آن‌ها در هر دو تاریخ گذشته دور و نزدیک به انسان‌ها - برخی اوقات به صورت خطرناکی - حمله کرده اند. در سال ۱۹۱۸، به اصطلاح «آنفلانزای اسپانیایی» نزدیک به ۷۰۰ هزار نفر را در امریکا و میلیون‌ها نفر را در سایر کشورها کشت. ویروس‌های جدید شامل سارس، میرز، ابولا، و... می‌باشند. چیزی که جهت سلامتی عموم مهم است آمادگی هر جامعه است: انبار و ذخیره کردن تجهیزات آزمایشی، ماسک‌ها، دستگاه‌های تنفسی، تخت‌های بیمارستان، پرسنل تعلیم دیده، و ... جهت اداره ویروس‌های خطرناک لازم می‌باشند. در امریکا، چنین کالاهایی به وسیله شرکت‌های سرمایه داری خصوصی تولید می‌شوند که هدف آنها سود است. تولید و انبار چنین تولیداتی سودآور نبوده و هنوز هم نیست و انجام نمی‌گیرد.

دولت امریکا این محصولات پزشکی را تولید و ذخیره نمی‌کند. مقامات ارشد دولت امریکا به سرمایه داری خصوصی برتری می‌دهند؛ این هدف مقدماتی آن‌ها جهت حمایت و تقویت آن است. در نتیجه: نه سرمایه داری خصوصی و نه دولت امریکا ابتدائی‌ترین وظیفه هر سیستم اقتصادی را انجام نمی‌دهند: یعنی حراست و حفظ تندرستی و امنیت عموم. پاسخ سرمایه داری امریکا به ویروس کرونا همان چیزی است که از دسامبر ۲۰۱۹ بوده است: خیلی کم، خیلی دیر. و شکست خورده، مشکل این است.

دومین دلیلی که من روی سرمایه داری متمرکز می‌شوم اینست که پاسخ‌ها به سقوط اقتصاد امروز به وسیله ترمپ، جی اُ پی (حزب قدیمی بزرگ - نام مستعار برای حزب جمهوریخواه)، و اکثر دمکرات‌ها با دقت از هرگونه انتقادی از سرمایه داری امتناع می‌کنند. آن‌ها همه درباره ویروس، چین، خارجی‌ها، سایر سیاستمداران ... بحث می‌کنند، مگر درباره سیستمی که همه آن‌ها به آن خدمت می‌کنند. زمانی که ترمپ و دیگر افراد را مجبور کنند که به کلیساها و سرکارشان برگردند، علی‌رغم وجود خطر جانی برای آن‌ها و دیگران، آن‌ها احیای مجدد سرمایه داری سقوط کرده را در صدر و پیش از بهداشت عمومی قرار می‌دهند.

سومین دلیلی که سرمایه داری در اینجا مقصر شناخته می‌شود، اینست که سیستم‌های جایگزین- که با منطق اول سود رهبری نمی‌شوند- می‌توانند وپروس‌ها را بهتر اداره کنند. در حالی که تولید و ذخیره کردن همه چیزهای مورد نیاز یک بیماری مُسری وپروسی سودآور نیست، اما مؤثر و کارآمد است. ثروتی که در این بیماری مُسری از دست رفته، بسیار فراتر از هزینه ایست که جهت تولید و ذخیره تجهیزات آزمایشی، دستگاههای تنفسی ... می‌شود که اکنون فاقدش هستیم و به فاجعه امروز کمک بسیار زیادی می‌کند. سرمایه داری اغلب به دنبال سود به حساب نیازها و ارزش‌های اجتماعی ضروری تر است. در این راه، سرمایه داری به طور شرم آوری بی‌کفایت است. این بیماری مُسری اکنون این حقیقت را به کشور و برای مردم ثابت نموده است.

یک اقتصاد مبنی بر تعاون و همکاری کارگری- جایی که کارگران به صورت دمکراتیک تشکیلات اقتصادی را مدیریت می‌کنند، تصمیم می‌گیرند که چه چیزی، چگونه، و از چه جایی تولید کنند و با هر سودی چه کار کنند- می‌توانند و احتمالاً نیازها و اهداف اجتماعی (مانند آمدگی مناسب جهت بیماری‌های مُسری) را پیش از سود قرار دهند. کارگران در همه جوامع سرمایه داری در اکثریت هستند؛ منافع آنها منافع این اکثریت است. کارفرماها همواره یک اقلیت کوچک اند؛ «منافع مخصوص» آنها منافع این اقلیت است. سرمایه داری به این اقلیت موقعیت، سود، و قدرت می‌دهد تا تعیین کند که جامعه به عنوان یک کُل چگونه زندگی کند یا بمیرد.

به همین دلیل تمام کارگران اکنون شگفت‌زده و نگرانند که تاچه مدت می‌توانند کار، درآمد، خانه، حساب‌های بانکی شان ... چنانچه هنوز بتوانند آنها را داشته باشند دوام خواهد یافت. یک اقلیت (کارفرماها) برای همه این سؤالات تصمیم می‌گیرد، و اکثریت (کارگران) را از این تصمیم‌گیری ها محروم می‌سازد، حتی اگر این اکثریت باید با عواقب آنها زندگی کند.

البته، اکنون سلامت و امنیت عموم در اولویت قرار دارد. بدین جهت، کارکنان سراسر کشور اکنون به فکر امتناع از اطاعت به بازگشت به کار در شرایط ناامن شغلی هستند. امپریالیسم امریکا یک اعتصاب عمومی را در دستور کار اجتماعی امروز گذاشته است.

اولویت نزدیک دوم، آموختن از شکست سرمایه داری در مواجهه با ویروس کروناست. ما نباید دوباره از یک‌چنین از هم گسیختگی خوفناک اجتماعی و غیرلازم رنج ببریم. بنابراین، اکنون تغییر سیستم نیز در دستور کار اجتماعی امروز قرار گرفته است.

* - درباره نویسنده:

ریچارد د. وُلَف، استاد بازنشسته اقتصاد، دانشگاه ماساچوست، آمریکا، و استاد بازدیدکننده در برنامه فارغ التحصیلی در امور بین الملل دانشکده های جدید دانشگاه، در شهر نیویارک است. برنامه هفتگی وُلَف، بروز رسانی اقتصادی، در بیش از ۱۰۰ ایستگاه رادیویی پخش می‌شود و از طریق تلویزیون آزادی بیان به ۵۵ میلیون بیننده می‌رسد. و دو کتاب اخیر وی با دمکراسی در عمل، هردو درک مارکسیسم و درک سوسیالیسم در دمکراسی در عمل. اینفو قابل دسترسی است.

democracyatwork.info.

d@w Contributor:
Richard Wolff

برگردانده شده از:

Capitalism-2020 must be destroyed

Capitalism Has Failed in Fighting Coronavirus

By Richard D. Wolff

<http://www.informationclearinghouse.info/55041.htm>

https://www.democracyatwork.info/capitalism_failed_in_fighting_coronavirus